

**SAAME
TUTTAVAKS,
EIKI**

MEIE ÜHISEST EESTIST

Politiikasse tõi mind kunagi kirk luua uut vabade inimeste Eesti Vabariiki. Ja ega ma ei varja, et olen minagi juba mõni aeg tagasi mõelnud rahumeelsele tulevikule Hiiumaa kadakate all. Arutanud omaette, kas kirjutada memuaare ja kui kirjutada, siis millal seda teha. Kunagisest kirest on saanud töö, mis on pooleli, ja pean oma kohuseks see lõpuni viia. Aga siis vaatad, et lähemad õed ja vennad on tublid ja tragid ja küll nad edasi teevad, et mis siin siis ikka.

Aga need viimased paar aastat on kirk taas sügavalt hinges. Teistsugune küll kui 24 aastat tagasi. Nii et ei mingeid memuaare veel! Ja kui kunagi oli kirk luua vabade loomulike naeratavate inimeste riiki, siis nüüd on kirk hoida seda vaba vabariiki. Kaitsta nende mõtete eest, mis tegelikult soovivad viia Eestit tagasi ja mitte edasi. Sest maailm meie ümber ja ka elu siinsamas Eestis on hoopis teistsugune.

Pakkuda inimestele äreval ajal mustvalgeid lahendusi pole ju keeruline. Saada aru, et lihtsad lahendused keerulises maailmas tähendavad hukatust, on palju raskem. Maailm meie ümber on muutunud. Seda tõsiasja on mõistlik võtta kui loodusnähtust, mida muuta pole meie võimuses. Küll aga saame luua oma Eestit, mis nendes uutest oludes oleks õnnelike inimeste ühine kodu.

Kõigepealt peame olema avatud Eesti, kus igast siin elavast inimesest peetakse lugu just sellisena, nagu ta on. Kus pole kohta teise inimese üle irvitamisel ja tigidusel, ülevalt alla vaatamisel. Kus iga vaidluse korral kasutatakse rahulikku mõttevahetust ja mitte rusikaid. Need viimased pole ju mitte kunagi mitte ühtegi probleemi ära lahendanud. Vastupidi, hoopis süvendanud.

Meile meeldib mõelda, et Eestis tunnevad pea kõik kõiki. See on meie suur eelis ja sellisesse ühiskonda ei sobi suletud ukSED. Eriti rumal on suletus poliitiliste otsuste langetamise juures. Need otsused peavad sündima avatud koostöös, kokkulepete teel. Paraku ei saa olla need otsused alati kõigile meeltemööda. Küll aga peavad nad olema lahti räägitud ja arusaadavad. Ja kui me oleme sallivad ja kaasavad, ei teki mitte kellelgi tunnet, et ta on unustatud, kõrvale lükatud, maha jäetud või mittevajalik. Ainult avatud Eestis saab inimene tunda enda vabana. Iseendana.

Eestil tuleb kasvada riigiks, kus kõigi jaoks on loodud võrdsed võimalused elus edasi minna. Kindlasti oleks vale öelda, et me pole vaeva näinud. Oleme küll, aga kindlasti on ka veel palju teha, et jõuda esirinnas olevate põhja pool asuvate maade tasemele. Mitte kellegi tulevik ei tohi olla ära määratud sellest, kus ta sündis ja kasvas või kui hästi näiteks teenivad tema vanemad.

Inimene ise on Eesti kõige suurem väärtus ja seejuures on igale andele võimaluste mitteandmine puhas raiskamine. Võrdsete võimaluste loomine tähendab ka kindlasti seda, et kui kellegi areng on looduse poolt või muul

moel keerukam, tuleb talle rohkem hoolt ja abi pakkuda. Lihtsalt ergutada teinekord või õlale patsutada.

**/INIMENE ISE ON EESTI
KÕIGE SUUREM VÄÄRTUS/**

Kui mind midagi viimase 25 aasta jooksul on vaimustusse viinud, siis kindlasti see, millise hooga meie noored õpivad. Minu suur soov on, et see hoog kanduks ka meie noorte vanematele. Ja ka vanavanematele, ütlen ma vanaisana. Tänapäeva maailmas ei saa loota, et kunagi omandatud haridus tagab ükskõik kellele muretu tuleviku elu lõpuni. Laisk ei saa enam mitte kuidagi olla, isegi siis, kui väga tahaks. Võtkem ka pideva õppimise vajadust kui paratamatut vihmasadu, mis keset sooja suve ikka ette tuleb. Eelkõige algab sellest sinu enda toimetulek. Aga ka riigi majanduse areng, meie riigi rikkus ja edukus.

Tänapäeva maailmas pole eduka riigi tunnuseks mitte niivõrd maavarade rohkus, kuivõrd inimeste õppimisvõime. Kuidagi imelik on kuulda, kui koole jaotatakse eliitkoolideks ja siis nendeks teisteks. Eesmärk peab olema, et KÕIK Eesti koolid on eliitkoolid. Eranditult! Tuleb ka tunnistada, et mitte kõik meie noored seda õppimisvaimustust kaasa ei ela. Nad tuleb uuesti kooli tuua, sest muidu pole neil tulevikku, mis neid õnnelikuks teeks.

Et mu neljandast soovist aru saada, siis võtke kätte maakaart või gloobus. Vaadake, kus seal Eesti asub. Ja siis lisage juurde teadmised, et nüüdisaegses maailmas ei ole mitte ühtegi riiki ega rahvast, kes suudaks olla ja areneda üksinda. See ei ole enam võimalik ka nendel kõige suurematel.

Oma ajaloo kurvast ajastust teame, et meie iseseisvus trambiti jalge alla siis, kui riigid ei suutnud koostööd teha. Igaüks ajas oma asja ja uskus, et see on päästetee. Siit ka minu jaoks ainuvõimalik võimalus Eestile – meil peab olema liitlasi, kes jagavad samu väärtusi, mis meie, ja ainult ühiselt pingutades saame neid väärtusi kaitsta. Mida rohkem suudavad meiesarnased riigid koostööd teha, seda kindlam on meie tulevik. Kindlasti saab seda koostööd teha paremini ja avatumalt. Aga olla selle vastu on sama, kui teisele poole üle joosta.

Lõpetuseks pöördun kõigi eakaaslaste poole, kes me oleme ju paraku inimest alandavas impeeriumis siia maailma sündinud. Head vanaemad ja vanaisad! Kui ka teie soov on, et meie lapsed ja lapselapsed saaksid elada vabas ja avatud haridust hindavas võrdseid võimalusi loovas riigis, kus ka julgeolek tagatud, siis me mõtleme ühtemoodi. Ja öelge palun seda ka oma lastele ja lastelastele. Eesti on meie laste ja lastelaste tulevik!

Eiki Nestor

KOLM KÜSIMUST JULGEOLEKUPOLIITIKAST

VASTAB PRESIDENDIKANDIDAAT EIKI NESTOR

1. Milles näed täna suurimat ohtu Eesti julgeolekule?

Küllap paljud tahaksid kuulda sõnu “terrorism” ja “immigratsioon”, kuid pean siiski jääma selle juurde, et suurimaks ohuks meie iseolemisele on Putini režiimi vallutusi ihalev välispoliitika. Meenutan, et Putini-Venemaa on viimase kümne aasta jooksul kahel korral läinud vallutusretkele oma naabrite vastu. Toimugu Euroopas parasjagu Grexit või Brexit või rändekriis, Eesti peab alati ühe silma Ida suunas lahti hoidma.

Matemaatika on karm reaalteadus ja seda, et Eesti on Venemaast sada korda väiksem, ei saa muuta isegi president. Seetõttu on meile tähtsad head suhted liitlastega. Eesti kui demokraatliku õigusriigi reputatsioon ei ole meile üksnes maineküsimus, see on meie julgeoleku peamine garantii.

Terrorismist rääkides tahan öelda, et terrorism ei ole ideoloogia. See on vahend, millega ekstremistid ja fundamentalistid üritavad ühiskonnas hirmu külvata, et välja pressida poliitilisi järeleandmisi. Võitluses terroristidega on põhiraskus luure- ja õiguskaitseasutustel, kes peavad suutma teha head koostööd nii riigi sees kui üle piiri. Kui me hakkame ise

oma ühiskonnas hirme tagant õhutama ja hüsteeriat võimendama, kuulutades terved usukogukonnad või rahvusrühmad võimalikeks terroristideks, siis tekitame turvalisuse suurendamise asemel aga hoopis täiendavaid ohte. Olen veendunud, et presidendi ülesanne on keerulisel ajal ühiskonnas pingeid maha võtta, sisendada optimismi ning meelegekindlust, mitte õhutada paranoiasid ja külvata hirmu.

2. Miks ei võiks Eesti olla Lääne ja Ida vastasseisus neutraalne ning sel viisil oma geograafilisest asendist kasu lõigata?

Vaat sellepärast, et Eesti on demokraatlik õigusriik, mille põhiseadusest tulenevaks ülesandeks on eesti rahva, keele ja kultuuri hoidmine ja kaitsmine nüüd ja igavesti. Meist ühel pool on riigid, kes neid põhimõtteid jagavad ja meie püüdlusi mõistavad. Teisel pool on režiim, mis põlastab demokraatiat ja üldse kõike läänelikku ning näeb Eesti iseseisvust ajaloolise eksitusena. Jumal hoidku, kuidas saaksime meie ise otsida nende kahe vahel mingit “kesktee”?

Mulle teeb muret, et mõned pealtnäha eestimeelsed jõud on hakanud kasutama retoorikat, mille kohaselt on Eestil mingi oma ainulaadne väärtussüsteem,

millele on võõras õhtumaine käsitlus demokraatiast, isikuvabadustest ja sallivusest. See jutt on kuidagi liiga sarnane sellega, mis kostab Kremli ruuporitest. Võimalus olla vaba inimene vabal maal - see on kõige tähtsam asi, mille me iseseisvust taastades kätte võitsime. Mina ei kavatses seda kunagi ilma võitluseta käest anda.

3. Miks kõlab endise hipi ja patsifisti jutt korraka nii sõjakalt?

Sugugi mitte sõjakalt. Kunagi nooruses kasutasime sõpradega loosungit “meie oleme rahu poolt” selleks, et tõrjuda eemale tülikat miilitsameest, aga tegelikult olen ma endiselt rahu poolt. Kuid rahu, nagu ütles kunagi Jimmy Carter, on midagi hoopis enam kui lihtsalt sõja puudumine. Minu jaoks sisaldavad rahu ja vabaduse mõisted ka kindlust, et lapsed saavad koolis käia, et võim ei kiusa kedagi taga, ei tema poliitiliste veendumuste, usutunnistuse, seksuaalse orientatsiooni, nahavärvi, soo ega mõne muu tunnuse tõttu. Eesti peab olema valmis oma rahu ja vabadust kaitsma - kõigi poliitiliste ja diplomaatiliste vahenditega ning kui vaja, siis relvaga käes ja oma liitlaste toel. Tugev ja kindlameelne tuleb olla just selleks, et vabadus püsiks ja sõda ei tuleks.

EESTI VAJAB TASAKAALUKAT, KOGEMUSTEGA JA ÜHENDAVAT PRESIDENTI

Lähematel aastatel on Eestis tulemas mitmeid suuri muutusi. Alustatud on haldus- ja riigireformiga. Eiki Nestor on endise regionaalministri ning õigusruumi muudatustega pidevalt kursis oleva inimesena kohalike omavalitsuste ja kogukondade muredega väga hästi tuttav. Eiki Nestor oleks kindlasti selline president, kelle jutule kohaliku elu korraldajad ja eestvedajad võivad rahuliku südamega minna - ta kuulab tähelepanelikult, mõtleb kaasa ja pakub lahendusi.

Eiki Nestor tegeles kaasamise ja muudatusi puudutavate rühmadega läbirääkimisega juba siis, kui kaasamine ei olnud veel moesõna. Ta teab väga hästi, et oma töös kogunud inimesi tasub kuulda võtta.

Eiki Nestor on staažikaim riigikogu liige, olles riigikogus juba 24. aastat. Ta on olnud mitmekordne minister

ja seda väga keerulistel aegadel. Keegi ei kujutaks Eestit ette ilma haige- ja töötukassa või tänapäevase pensionisüsteemita, mille üks alusepanijatest Eiki Nestor oli.

Kodanikena oskame Eesti tervishoiu- ja sotsiaalsüsteemi suhtes olla väga kriitilised, kuid Euroopas ja maailmas laiemalt ringi vaadates on Eesti tervishoiukorralduses üks eeskujuriike ning meie sotsiaalsüsteem ei ole küll rikkalik, kuid ta on olnud stabiilne. Oma saavutuste juures on Eiki ise alati samuti kriitiline ja nõudlik, aga ka oma nõudmistes järjekindel. Olgu lapsetoetuste tõus, tööõnnetuskindlustus või töötajate tervisekulude vabastamine erisoodustumaksust - kõigist nendest teemadest on Eiki rääkinud kümneid aastaid ja lõpuks saavad need tehtud.

Oma saavutuste ajalooaamatutesse raiumise asemel on ta alati asunud uute algatuste juurde, sest inimeste heaolu reaalne suurendamine on tema jaoks olnud alati tähtsam välisest aupaistest.

Eesti vajab presidenti, kes ei näi, vaid on inimene inimeste hulgast. Ta peab oskama inimestega rääkida ja suhestuda. Eiki Nestor on inimene, kes oskab suhelda erinevate inimestega printsidest bussijuhtideni. Ta seisab veendunud demokraadina selle eest, et kuulda oleksid ka vähemuste või teisitimõtlejate mõtted, isegi kui ta ise nende mõtetega ei nõustu. Dialogi ja sisulise arutluse jaoks peab kõiki kuulama ja kõigiga rääkima. Ja Eestis ei leidu kedagi peale Eiki, kes selles parem oleks.

Eiki Nestor on Eestile parim president!

Gustav Kotkas, Emmaste volikogu liige
Aigar Kalk, Haanja volikogu esimees
Valdo Maisalu, Haapsalu volikogu liige
Anne Lössenko, Haaslava volikogu liige
Hardi Volmer, Harku volikogu liige
Lembit Vainumäe, Hiiu volikogu liige
Eveli Lilleoja, Imavere volikogu liige
Arno Kannike, Jõelähtme volikogu aseesimees
Erik Raud, Jõgeva linnvolikogu liige
Ene Mikk, Kareda volikogu liige
Siim Riisenberg, Kehтна volikogu aseesimees
Mati Öunloo, Keila volikogu liige
Arno Rossmann, Kohtla volikogu esimees

Eduard Odinets, Kohtla-Järve volikogu liige
Jaanus Alliksoo, Koigi volikogu II aseesimees
Astrid Ojasoon, Kose volikogu aseesimees
Jaanis Prii, Kuressaare volikogu liige
Aarne Lember, Laimjala volikogu esimees
Tea Kallaste, Lasva volikogu liige
Lea Lai, Lääne-Nigula volikogu liige
Kairi Kell, Meeksi volikogu liige
Heiki Johannes, Narva-Jõesuu volikogu liige
Marika Saar, Nõo volikogu aseesimees
Kulno Klein, Paide volikogu liige
Maire Püss, Pajusi volikogu liige
Urmas Paju, Palamuse volikogu liige

Tiit Kaasik, Pihtla volikogu esimees
Aare Järvik, Puurmani volikogu esimees
Margus Oro, Põltsamaa linnvolikogu aseesimees
Timo Varik, Põlva volikogu liige
Piret Hallik-Sass, Pärnu volikogu liige
Rannar Vassiljev, Rakvere volikogu liige
Tiit Tammsaar, Rapla volikogu II aseesimees
Kerli Kõiv, Rõuge volikogu liige
Artur Murumets, Rõpina volikogu liige
Jüri Morozov, Saare volikogu liige
Sirje Simmo, Tabivere volikogu esimees
Anto Liivat, Tallinna volikogu liige
Ene Augasmägi, Tapa volikogu liige

Tõnu Ints, Tartu linnvolikogu liige
Jaan Öunapuu, Tartu vallavolikogu liige
Olga Kaljuste, Tootsi volikogu liige
Vello Ohu, Türi volikogu liige
Heiki Luts, Vaivara volikogu esimees
Jüri Teder, Valga volikogu aseesimees
Randel Länts, Viljandi volikogu liige
Raivo Heinmets, Viru-Nigula volikogu liige
Ene Liivamägi, Võru linnvolikogu liige
Ülo Kõivo, Värskla volikogu aseesimees
Margit Lugna, Väätša volikogu esimees
Jana Morozov, Ülenurme volikogu liige

URMAS SULE: NESTOR ON INIMENE, KES USALDAB SPETSIALISTE

Minu esimesed kokkupuuted Eiki Nestoriga on pärit ajast, mil ta oli sotsiaalminister. Tervishoiu jaoks oli toona tegemist pöördelise ajaga. Sisuliselt ehitati siis üles täna funktsioneeriv tervishoiusüsteem. Kuigi rahastamise alused ehk Haigekassa loogika oli ära otsustatud 90ndate alguses, tuli ülejäänus veel kokku leppida. Näiteks tervishoiu võrgustiku osas: milline on haiglate ja perearstide roll ning mille alusel ja kus peaksid Eestis terviseasutused paiknema.

Võib öelda, et tegeleti kolme paketiga: tervishoiu korraldus, Haigekassa ja ravikindlustus. Nendega tegutsedes jäi Eiki Nestorist mulle väga hea mulje. Ta adus väga hästi, mis on kellegi pädevuses ja sai kiiresti aru, mida on tervishoiu tarvis teha. Ta on inimene, kes usaldab spetsialiste ning spetsialistid usaldavad ka teda. Nii said toona eksperdid rahulikult välja töötada oma ettepanekud. Kui aeg oli teha poliitilisi valikuid, oli Eiki parim inimene neid ettepanekuid Riigikogus kaitsma.

See oli veel aeg, kui seadusloomes lepiti esmalt kokku teesides, mis kirjeldasid, mida soovitakse saavutada. Seejärel hakati kirjutama seaduseelnõu. Eiki suutis teeside osas leida teiste erakondadega kompromisse, mis suuri muudatusi kaasa ei toonud. Nõnda ei muutunud tulemus selliseks, et ekspertidel oleks tekkinud tunne nagu oleks nende panus kaduma läinud.

Seaduste sõnastamisel, oli kõige keerulisem koostöö justiitsministeeriumiga. Mõnel noorel ametnikul oli Eesti enda jaoks väga selgeks tehtud. Aga see arusaam ei pruukinud kokku minna tervisevaldkonna praktikute omaga, kes igapäevasel rohujuure tasandil tegutsesid. Nii juhtus, et vahepeal saime seaduseteksti, mis sugugi teesidega kokku ei läinud. Siiski leiti alati konsensuslik kompromiss, mis haakus ka kokkulepitud teesidega.

Kokkuvõtvalt saan öelda, et Eikil oli sotsiaalministrina väga hea poliitiline haare ja arusaamine oma valdkonnast ning see tekkis tal väga kiiresti. Ta usaldas spetsialiste ja andis neile küllaltki suure rolli, seejuures ise juhthoobasid kaotamata. See on väga suur väärtus.

Urmas Sule,
Pärnu haigla juhatuse esimees

HANNES DANILOV: EIKI NESTORIL ON SUHTLEMISES MUST VÖÖ

Eiki Nestor oli sotsiaalministrina minister, kes ministeeriumisse tulles teadis kohe, millega ta tegelema hakkab. Selleks oli uue pensionisüsteemi väljamõtlemine ja ellurakendamine ning avalik-õigusliku Töötukassa loomine. Natuke hiljem tuli iseseisva juriidilise isikuna Haigekassa loomine ning tervishoiureform. Need olid neli suurt asja, mis sai ära tehtud, kui Eikiga koos ministeeriumis töötasime. See oli suhteliselt pöördeline aeg nii tervishoiusüsteemi, töötuskindlustuse kui ka pensionireformi jaoks.

Ma arvan, et Eiki on väga hea suhtleja ja hea huumorimeelega inimene. Ta on järjekindel ja suudab oma eesmärgi sõbralikult suheldes ellu viia. Mitte ainult oma alluvatega, vaid ka oma kolleegidega valitsuses ja poliitikas üldse. Ta on tähelepanuväärne poliitik. Võib öelda, et Eiki Nestoril on suhtlemises must vöö.

Eelnimetatud reformide ettevalmistamisse ja elluviimisesse olid alati kaasatud oma ala spetsialistid, näiteks haiglate juhid, ametiühingud, pensionäride ühendused. Ilma nende inimesteta poleks saanud reforme teha. Samuti sai Eiki väga hästi hakkama ministeeriumis välja töötatud seisukohtade kaitsmisega valitsuses ja riigikogus. Need ettepanekud leidsid kõik ka toetust. Näiteks kiitis toona valitsus heaks haiglavõrgu arengukava, mida saime ellu hakata viima. Ilma poliitilise heakskiiduta poleks sellist asja saanud ellu viia.

Hannes Danilov,
TÜ Kliinikumi juhatuse liige.
Aastatel 1999-2002 oli ta sotsiaalministeeriumi kantsler, aastatel 2002-2012 Haigekassa juhatuse esimees.

NAABRINAIN TERJE RAND: MEIE EIKI TULEB PRESIDENTIKS VALIDA

Minu jaoks on Eiki olnud suvehidlane kogu elu. Ta käis tihti Emmaste kaupluses, kus töötasin. Juba siis oli ta minu jaoks üks tore inimene, kellega sai vabalt kohalike ja maailma asjade üle arutada. Alles hiljem teadvustasin endale, et tegemist on ka riigikogu liikmega.

Hiidlased on oma loomult üpris kinnised, mistõttu ei võeta ka üldjuhul uut inimest kiirelt omaks - ikka katsetatakse, mis puust ta on. Eikiga on olnud teisiti. Ta on olnud algusest peale kogukonna liige, üks meie seast. Ta on jätkuvalt seesama lihtne ja muhe Viiri küla mees, kes sõidab jalgrattaga Emmastesse poodi ning mandrile minnes kohtab teda alati bussis. Ta vestleb alati hea meelega kohalike inimestega ja tunneb huvi kuidas neil läheb ja mida nemad asjadest arvavad. Olenemata sellest, kas ta on olnud minister või on riigikogu liige, pole ta end kunagi uhkeks pidanud.

Jälgides meie kohaliku mehe tegemisi Toompeal, olen alati hinnanud tema ausust ja kindlameelsust. Ta pole kunagi lasknud end tõmbetuultest mõjutada, vaid jäänud enda väärtuste kindlaks, olenemata, kas see on hetkel populaarne või mitte. Ka riigikogu puldis on Eiki seesama Viiri küla mees, kel on Hiiumaa alati südames.

Riigikogu liikmetele ütlen, et pole vaja enam paiuda, valige Eiki presidentiks.

* *paiuma* - hiiu keeles mängima.

“EIKI ON JÄTKUVALT SEESAMA LIHTNE JA MUHE VIIRI KÜLA MEES, KES VESTLEB ALATI HEA MEELEGA KOHALIKE INIMESTEGA”
TERJE RAND, NAABRINAIN HIUMAALT.

IZA JA TEMA PALLID

KORVPALL, JALGPALL, KEEGEL -

MADIS NESTOR INTERVJUEERIB ISA EIKIT TEMA ELUKESTVA SPORDISÕLTUVUSE ASJUS

Kas sa mäletad kuidas sa spordini jõudsid?

Mäletan. Tegin seda teie vanaisa abil, kes oli spordimees. Kuni suure sõjani oli ta maadleja. Temal oli spordipisik sees ja kui ma olin päris pisike, võttis mind isa võistlustele kaasa.

Mu päris esimesed mälestused ongi maadlusvõistlustest. Ma arvan, et neil võistlustel, kuhu ta mind viis olen ma isegi kuulsat maadlejat Kotkast näinud. Aga ega maadlus mind eriti ei köitnud. Hoopis teine vunk oli, kui isa võttis mind kaasa jalgpalli vaatama. Seda mäletan väga eredalt. Eks oli ka uhke koos isaga jalgpalli vaatama minna, teinekord oli ka ema kaasas. Seal see huvi hakkas. Nii juhtus hiljem ka teiega, kui viisin teid vennaga KSMK ja Tallinna Spordi mängu vaatama

Aga kas vanaisa sind maadlustrenni ei tahtnud panna?

Ei, ta ei öelnud, et ma peaks maadlema hakkama. Trenni jõudmine oli väga lihtne - ühel päeval tuldi meie klassi ja öeldi, et homme algavad korvpallitreeningud, kes tahab tulla, ja ma mõtlesin, et miks mitte. Põhiliselt olin ma enne Kalamaja majavalitsuse hoovis, Kõie tänava lõpus, õhtuti vutti mänginud. Jalgpalli trenni keegi ei kutsunud, korvpalli kutsuti ja läksin sinna. Olin üheksa-aastane, kolmandas klassis. Poisse läks sinna nii palju, et kui meid trenni alguses rivvi võeti, ulatus rivi üle poole väljaku. Neid, kes veel lõpuks noorteklassis mängisid, tuli sellest hulgast kolm. Klubi nimi oli Tallinna Lokomotiiv. Esimene treener oli Valdur Tamming. Trenn algas sellega, et kõigepealt läks treener selle pundi poistega riietusruumi ja vaatas kuidas sul riided on nagisse pandud ja kas su kingad on ilusti. Teinekord mõõtis joonlauaga kas kingade kannad on ühe koha peal. Ja kui riided olid lohakalt, kästi riidesse panna ja koju minna.

Miks sa just meeskondliku mängu valisid, mitte mõne individuaalse ala?

Ma ei usu, et ma oleks sellises vanuses suutnud selliseid valikuid teha - kas meeskondlik või individuaalne. Individuaalseid alasid tegin hiljem korvpalli kõrvalt. Olen saanud diplomeid ka kergejõustikus.

Mis aladel?

4 x 100m, 400m, 300m, 200m. Kõige ilusama diplomi sain kolmikühüppes. Ma polnud seda kunagi hüpanud, aga tuli meie kehalise kasvatusõpetaja ja ütles, kuule, järsku hüppad peale kauguse ka kolmikut? Ütlesin, et hea küll. Hüppasin nii nagu kolmikut ei hüppata - esimese hästi pika hüppe, nii palju kui jaksasin, siis teise vahesammu, ja siis pika hüppe otsa. Huvitaval kombel 12 ja pool meetrit ja tulin teiseks. Sell, kes võitis ja käis kergejõustikutrennis, hüppas üle 14 meetri. Järgmine päev hoopis kossutrennis, et hüppasin eile kolmikut. Üks meeskonnakaaslane, Riho Oras, kes oli 172 cm pikk, aga oli nii hea pörkega, et pani palli rõngasse pealt sisse, tuli seda juttu kuuldes järgmine aasta ka hüppama ja siis ma jäin kolmandaks.

Ja kuidas sul korvis läks?

Minu aastakäik, 1953. aastal sündinud, oli selline, kus Eesti noortemeeskonnalt loodeti Nõukogude Liidu meistrivõistlustelt medalit. Arvan, et oleksime ka medali võitnud, sest pool sellest noortemeeskonnast läks hiljem Eesti tippmeeskonda Kalevisse. Noh... mul oli hea meel, et mind laagrisse kutsuti. Alates 13. eluaastast ma enam pikemaks ei kasvanud, aga tagamängijana olin osav. Konkurents oli selline, et ühel aastal käis Eesti noortekoondis isegi välismaal Saksa DV-s mingil turniiril ning Eesti B-koondis - poisid, kes peakoondisesse ei pääsenud - mängis Nõukogude Liidu meistrivõistluste alagruppi. Alagrupi tulemuste põhjal, kutsuti üks poiss B-koondisest Nõukogude Liidu

koondise kandidaadiks. Selline tase oli. Tagamängijate osas oli valik väga suur, pikkade mängijate osas mitte nii suur.

Eesmärgipäraselt, et tahan spordis midagi saavutada, mängisin korvpalli kuni keskkooli lõpuni. Kui ülikooli läksin ja su vend Siim oli sündimas, siis ütlesin Tallinna Polütehnilises Instituudis treenerile - TPI meeskonnaga mängisime Eesti esiliigas - , et mul ei ole aega enam nii palju käia, vahel tulen. Nad mõistsid, küsisid vaid, et kas võistlustel saaksin mängida. Puhtalt enda lõbuks mängisin edasi, saavutust enam silme ees polnud.

Kus sa ise NSVL meistrivõistlustel mängisid?

Valgevenes käisime, Grodno linnas. Seal tehti mingit sohki. Kuuest meeskonnast kaks said edasi, meie viimane mäng viidi kuhugi teise saali ja kaotasime Leningradile ühe punktiga. Pärast seda tundsin end ikka maru räbalalt, et kohtunikud meile ära tegid. Olime ise kindlad, et pidanuksime finaali saama. Ja mäletan, et kui tuln koju - ka siis oli sinivalge dress, millele Eesti peale kirjutatud - , siis isa pani mulle käe õlale ja ütles: "Mina veel sellises vanuses sellise dressiga koju ei tulnud." See oli suur tunnustus.

Millal sa viimati korvpalli mängisid?

Kõvasti üle 50 olin, arvan, et viis-kuus aastat tagasi. Eesti, Läti ja Leedu parlamentide vaheline korvpall. Eesti on selle turniiri nüüd mitu aastat võitnud. Leedu parlamendi eest need vanad kuulsad korvpallurid enam ei mängi.

Aga kuidas vanaisa, Anijalt pärit nagu ta oli, maadlustrenni jõudis?

Anijal oli ka midagi, aga ta tuli ju kaunis noorelt Tallinnasse kaalutöökohta tööle. Keegi teda kutsus ja nii ta seda tegema hakkas. Need olümpiamängud, kuhu ta pidanuks võistlema minema, kuhu ta oli kandidaat, pidid toimuma aastal 1940 ja need jäid ju ära. Siis ta oleks olnud veel väga noor, 20-aastane.

Ta oli tugev maadleja. Olümpiakandidaate kuidagi hoiti - ta toodi kaalutöökojast ära ja töötas Eesti Vabariigi spordiorganisatsioonide tahtel Kadrioru staadionil riistakuuri valvurina. Sai mingisuguse palga ja ülesanne oli kord nädalas kettad ja odad üle lugeda. Nii et ta tegelikult mõnda aega ainult maadles, muud ei teinudki. Olümpia oli talle suur eesmärk, mis katkes. Kui sõda lõppes ja teda uuesti maadlema kutsuti, ei tahtnud ta seda enam teha. Eks sõda ole midagi sellist, mis tapab inimese hinge.

Aga su lähimad sõbrad, onu Borka ja onu Peeter, nemad ei teinud ju nii vist väga sporti. Mis teid ühendab? Kas nad käisid sind võistlustel vaatamas?

Vastupidi, onu Peetrit jäi spordisaavutuseks Rootsi lühikeses teatejooksus Tallinna meistrivõistlustel medal. Onu Borka mängis pinksi. Nad käisid mind alati võistlustel vaatamas. Tüdrukute mängu vaatasid nad miskipärast meelsamini. Meil oli klassis Eesti noortekoondiste, malest iluuisutamiseni, sportlasi kolm tüdrukut ja seitse poissi. Peaaegu pool klassi.

Kas sa kahetsed, et sa tegelikult jalgpallitrenni ei sattunud?

Jah, sellest on mõnes mõttes kahju, kui sportlaskarjäärile tagasi mõtlen. Oleks ma ometi vutitrenni imekombel sattunud!

Ma mõtlen, et su kõige suurem sportlaskarjäär on siiski see, kus sa pidid oma laste vastu mängima. Mängisid meiega tennist, jalgpalli, korvpalli, võidujooksud, ketast oled pidanud heitma, oda viskama.

Jaa. Et sa teaksid, ma olin umbes nelja-viie-kuuene, kui käisin Anijal ja mängisin üksinda vutti. See oli mu põhimäng. Mängisin mõlema meeskonna eest. Ükskord ründasin ühe võistkonna, siis teise eest, ja pall pidi minema vana lauda küljes õigesse nurka, siis oli värv. Teine asi oli näiteks 100 meetri jooks. Võtsin seal kindla maa, lugesin ise peast sekundeid ja kui olin ära jooksnud, siis teadsin mitme sekundiga lõpetasin. Või siis ümber Anija maja krundi jooksin pikamaa distantsi ja lugesin ise sekundeid ja võistlesin iseendaga.

Mängisid noorena korvpalli, aga kuidas läks nii, et sind teatakse pigem kui jalgpalli entusiast?

Ma vaatan korvpalli ka tänaseni, aga jalgpalli vaimustus on tõesti suurem. Juuli algusest saadik olen mina ja pojapoeg Neit-Eerik siin perekonnas kaks inimest, kes iga päev jälgivad kuidas jalgpalli klubides toimuvad praegu mängijate üleminekud. Jalgpalli võlu on tema lihtsus. See on üks lihtsamaid mängu. Korvpalli-, võrkpalli-, värvapallireeglid on palju keerulisemad. Jalgpallist saavad kõik väga lihtsalt aru. Ma tõesti katsun vaadata kõiki mängu, mida näidatakse mu lemmikliigast, mis on Inglise Premiership, aga ma võin täitsa siiralt jääda vaatama Eurospordist U19 Euroopa meistrivõistlusi tütarlastele, sest lihtsalt huvitav on.

Kas jalgpallifännus ei tule ka sellest, et seal on eestlastel suurem võimalus läbi lüüa?

Vast ikka. Jalgpall on kõige ümmargussem. Ma oleks kunagi äärepealt Florale värava löönud, mul on siinamaani kahju, et ma ei löönud seda. Ühel aastal tehti turniir, kus mängisid FC Toompea, FC Fauna - Tartu ülikooli jalgpallimeeskond - ja FC Flora. Aga Flora väravavaht võttis selle kinni! Täielik napikas. Sul võib vastas mängida Eesti koondis, aga ikka võib tekkida võimalus värav lüüa - see ongi jalgpalli võlu.

Mis koha peal sa siis mängisid?

Kusjuures tookord olin ma juba kaitsemängija. FC Toompea oli päris tõsine kohustus. Alates aprilli lõpust, väikese vahega suvel, oli sul igal nädalavahetusel mäng ja sa pidid mängule minema. Kogu asja mõte oli, et FC Toompea populariseeriks jalgpalli.

Riigikogu korvpallimeeskonna ühispilet. Indrek Saar, Peep Aru, Rainer Vakra, Remo Holsmer, Ülo Tulik, Riho Kangru, Jüri Ratas, Rannar Vassiljev, Eiki Nestor

Mis teie suurim saavutus lõpuks oli FC Toompeaga?

Ükskord jõudsim tugevuselt kolmandasse liigasse. Tänu sellele, et meile tuli mängima ka üks jalgpalliveteran, Tiit Kõmper. Üldiselt tegime sedasi, et kui võitsime või jäime oma alagrupis teiseks, siis mängisime üleminekumängud ära ja loobusime, sest ei tahtnud aste kõrgemale minna. Aga ühel aastal tekkis huvi, et miks me kogu aeg liiga madalamal peame mängima? Ja niisiis lõpuks mängisime juba teises liigas - mis on tugevuselt kolmas - ning seal on juba üsna kõrge tase, väga osavad mängijad.

Mitu väravat sa kokku löid?

Statistikat ei tea. Korvpallistatistika on mul rohelistes vihikutes alles, aga jalgpalli oma ei pidanud. Kindlasti ma löin väravaid. Esimesed aastad mängisin ründes. Hiljem, kui tuli nooremaid ja kiiremaid mehi, läksin äärekaitseks. Arvan, et viis kuni kaheksa väravat olen küll löönud.

Kas jalgpallis on mingi reegel, mis vajaks kohendamist?

Ma ei arva nii. Jalgpall on võrreldes korvpalli või võrkpalliga kõige konservatiivsem reeglite muudatustes. Seal pole suuri muudatusi olnud. Vaid väikeseid, aga mitte suuri, revolutsioonilisi. On muudetud tõlgendust, et mida ikkagi tähendab passiivne suluseis, kui passiivne peab mängija olema.

Aga miks mitte jalgpallis suluseisureegel ära kaotada?

Ooo! Eeh, ei, siis see oleks hoopis teine mäng. See oleks mingi hoopis teine spordiala.

Ja keegel... seda veeretasid vist juba 80ndatel?

Jah. Kui linnahall ehitati ja sinna tehti keeglirada, siis minu töökohas olid samasugused inimesed nagu mina, kes on kunagi sporti teinud, ja meil tekkis huvi, et võiks korra nädalas koos midagi sportlikku teha. Hakkasime käima linnahallis lõunavaheajal - panime kaks rada kinni ja loopisime. Siis selgus, et samasuguseid huvilisi tuli aina juurde ja nende vahel, kes seal kõige rohkem käisid, hakati võistlusi korraldama. See oli justkui restart keeglile Eestis. Enne sõda oli keegel väga populaarne, tuhandeid mängijaid, peamiselt mängiti ohvitseride kasiinodes.

Mis aastast võistlusi korraldati, ma ei mäleta, aga põhiliselt olid need mõne kolhoosi või sovhoosi auhinnavõistlused ja su ema mäletab siinamaani, et ma olen neilt võistlustelt kolmel korral auhinnaks saadud kartulikotiga koju tulnud. See oli üks populaarsemaid auhindu tollel ajal. Keeglit mängisin kuni riigikokku valiti. Siis mul polnud enam lihtsalt aega. Hakkasin jalkat mängima ja kahte asja korraga teha oli ajalisel võimatu. Vutiga sai spordinälg kustutatud.

Nüüd oled mänginud keeglit pikemat aega klubitasandil ja teatud saavutusteni jõudnud.

Jah, kui 55-aastasena otsustasin, et neljanda taseme liigas jalgpalli mängimisest aitab, et see muutub mootorile koormavaks, siis mõtlesingi, et ju lähen keeglirajale tagasi. Mu üllatus oli suur, kuhu mu kunagised mängukaaslasid olid nende aastate jooksul jõudnud. Suu jäi lahti, mis numbreid nad viskasid.

Mis on keegli uba, magnet, essents?

Keegel pakub sulle mõistliku kehalise koormuse - poolteist tundi, mis sa mängid, sa oled pärast ikka päris tühi - ja tema mõnu on selles, et paned proovile ennast ise, kui mängid vastase vastu üks-ühele, ja kui mängid vastasmeeskonna vastu, siis on see huvi ka meeskondlik.

Nagu me sinuga teame, et teinekord on need meeskondliku mängu lõpud nagu korvpalli- või jalgpallimängu lõpud. Võidu võib otsustada kas viimane mees viskab maha viis või kuus kurikat. Võrdse taseme juures võivad need asjad minna lõpus väga põnevaks. Ja mõnus on ju ka. Oled tund-poolteist keeglit visanud, käid pärast duši alt läbi ja hing on rahul.

Stressimaandaja ka?

Stressimaandaja ühest küljest, aga kui sa võistkondlikult tahad ikka hästi esineda, siis ei ole sul mõtet raja ääres stressi maandada. Siis läheb untsu. Hea tulemuse jaoks pead minema heas tujus ja usus, et täna mul läheb hästi.

Kõige vanem keeglimängija, keda olen näinud Tallinnas mängimas, oli üks taanlane. Ta oli kindlasti kõvasti üle 80. Sai pikas mängus tulemuse 680 kurikat. Ühe käega ta enam keeglit visata ei jaksanud, aga mängis nii, et tatsas raja otsa ja pani kuuli kahe käega teele.

Sa oled ühesõnaga elu aeg võistelnud.

Nojaa, see on põnev ju, see annab adrenaliini. Kuidas sa mängid, kuidas asi välja tuleb. On see jalgpall, korvpall, keegel, see on ikkagi huvitav - kas sa saad hakkama, kes on parem. See annab spordile selle mõnu juurde, et miks sa seda teed.

Ma austan väga inimesi, kes jooksevad, aga mul on väga keeruline ette kujutada, et jooksen 10 kilomeetrit ja tunnen siis, et oi sa poiss mul on jube hea olla. Pigem ma siis teen sporti, kus peale kehalise naudingut, saad ka mingi emotsionaalse laksu tulemusest juurde.

“iza” - niimoodi kirjutab Eiki alla poegadele jäetud või saadetud kirjadele juba lapsepõlvest.

Iza tulemused

100 meetrit - 11,9 (käsivõtuaeg)
kaugushüpe - 6 m
kolmikhüpe - 12,5 m
Korvpallis Eesti noortekoondises
Jalgpallis FC Toompeaga Eesti teises liigas
Keeglis Eesti meister meeskondlikus arvestuses
58-aasta vanuselt

NUPUTAMISÜLESANNE

MILLINE NEIST RIIGIMEESTE TSITAATIDEST KUULUB EIKI NESTORILE?

1. “Ma ei muretse eelarvedefitsiidi pärast. See on piisavalt suur, et ise endaga toime tulla.”
2. “Maailmas ringleb tohutul hulgal valesid, ja kõige halvem on see, et pooled neist on tõesed.”
3. “Vabandust, aga ma olen siiski dialektiline materialist!”
4. “Poliitika ei ole täppisteadus.”
5. “Mida rohkem ma inimesi tundma õpin, seda rohkem meeldivad mulle koerad.”
6. “Võidelda sellega, et inimesed saavad teadmiste abil pidevalt targemaks, on lootusetu.”
7. “Kui vaimuinimene on võitjate poolel, on see alati pisut kahtlane.”
8. “Mul on palju suurepäraseid sõpru, kes on juhtumisi geid, aga ma ise olen traditsionalist.”
9. “Inimene kipub ühte viga teise veaga varjama, mistõttu teine viga peab alati olema suurem kui esimene.”
10. “Ma ei loe raamatuid, mille on kirjutanud kodumaa reeturid.”
11. “Õige asja tegemiseks on alati õige aeg.”
12. “Ma soovin, et meie riigis oleks vähem advokaate ja rohkem insenere.”

Vastuse leiad seismendalt leheküljelt.

Eiki ühispilet koos ema Meedi ja isa Eerikuga 1960 aastal

Eiki isa kukil, Anijal

Eiki mängimas autodega kunagises kodus Kalamajas Kõie tänaval 1960. aastal

Eiki koos eluaegse sõbra ja pinginaabri Bruce Tombakiga Gustav Adolfi Gümnaasiumi (endine Tallinna I Keskkool) lõpuaktusel 1971 aastal

Eiki koos Anu, poegade Madise ja Siimuga ning venna Veljoga vilistlaste korvpallimängul

Kohtumine Soome presidendi Sauli Niinistöga, 2016. Foto: Erik Peinar

Mart Laari teine valitsus 1999. Eiki Nestor oli selles valitsuses sotsiaalminister.

Riigikogu külastas kuninglik kõrgus prints Harry, 2014. Foto: Erik Peinar

Kohtumine kuningliku kõrgusega prints Charlesiga. Sotsiaalminister Eiki Nestor, rahvastikuminister Katrin Saks, riigikogu liige Liia Hänni

Eiki ja Anu Riigikogu Valges saalis parlamenti ja Toompea lossi tutvustava raamatu esitlusel 2002. aastal

SDE fraktsiooni ühispilet Pika Hermannini tornis 2003. Andres Tarand, Eiki Nestor, Olari Koppel, Katrin Saks, Heljo Pikhof, Ivari Padar, Toomas Hendrik Ilves

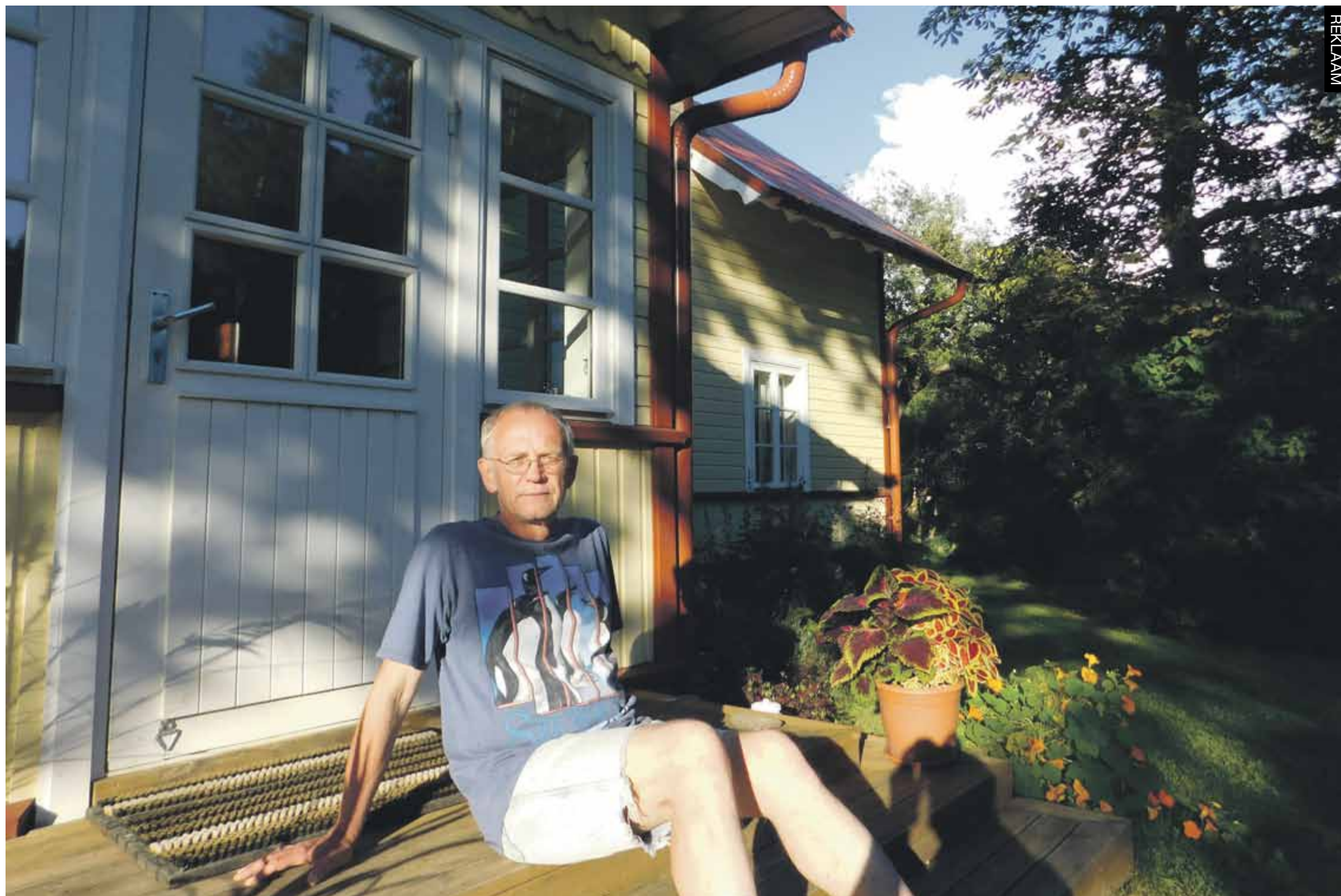
Riigikogu esimees Eiki Nestor vastu võtmas kooseluseaduse toetajate õnnitlusi

Balti- ja Põhjamaade parlamentide spiiikrite kohtumine

Riigikogu esimees Eiki Nestor ja president Toomas Hendrik Ilves. Foto: Erik Peinar

NESTOR – KROONIK, HEREETIK JA LIHTSALT TARK MEES

Presidendikandidaatide vaateid ja tegusid analüüsid ei jaksa alati surmtõsine ja asjalik olla. Vahel võib vaatluse alla võtta ka mõne kergema teema - näiteks mõtiskleda presidendiks pürgija nime üle.

Praegu tundub endastmõistetav, et eesnimede kõrval on inimesel ka põlvest-põlve edasiantav perekonnanimi, Euroopa riikidest meenub vaid Island, kus isiku teine nimi määratletakse isa või ema nime kaudu. Perekonnanimed said Eestimaa talurahvas pärast kaheksandat hingerevisjoni 1835 aastal, Liivimaal oli see sündinud kümme aastat varem 1826. Perekonnanimi oli inimesele staatuse mõttes oluline, sest see sidus inimese oma esivanematega. Samas võis kord saadud perekonnanimi osutada vastuvõtmatuks, näiteks 1930. aastate teisel poolel toimus massiline perekonnanimede eestindamine.

Nii mõnelgi inimese nimi langeb kokku ajaloos tuntud isiku või isikutega ning tahes-tahtmatult olen sellisel juhul tänast inimest oma nimekaimudega võrrelnud. Nimega Nestor seoses tulid mulle meelde kolm isikut, kellest kaks on ajaloolised, kolmas mütoloogiline.

Esiteks meenus Kiievi koobaskloostri munk XI-XII sajandil elanud kroonikakirjutaja Nestor. Oma ülevaadet ajaloost alustab Nestor suurest veeuputusest, tõenäoliselt kirjutab ta kroonikasse sisse ka Tartu linna näol natuke Eestit. Pisut ülekantud tähenduses võib vist öelda, et ka Eiki Nestori tegevust riigikogus algas veeuputuse ajast, VII riigikogust aastast 1992. Parim kroonik on see, kes on kirjutatavat oma ihusilmaga näinud. Riigikogu esimehena ja liikmena või siis ministrina on Eiki Nestor näinud kõiki riigikogu koosseise tänapäevani välja. Suulist pärimust neist aegadest on paljud Eiki kaasvõitlejad oma kõrvaga kuulnud.

Teiseks meenus IV-V sajandi hereetik Nestorius – no mitte päris Nestor. See Konstantinoopoli piiskop püüdis teatud küsimusi Kristuse loomusest vaadata pealinnist pisut erineva vaatenurga alt. Ehkki poleemika oli äge mõisteti ta vaated kirikukogul hukka. Ometi elasid tema seisukohad mitmetes usulistest rühmitustes ja kirikutes edasi. Mulle näib, et omamoodi hereetik on ka riigikogu esimees, kes käib sõidab tööle ühistranspordiga, kuulab Frank Zappat, keerutab plaate ja postitab oma lemmikust vutivõistkonna toetuseks facebooki emotsionaalseid hüüdlauseid.

Kolmandaks siirdus mõte antiikmütoloogiasse. Trooja sõjas nimetatakse tujutsevate mõõgakangelaste ja kuningate kõrval sageli tarka Nestorit. Ta püüab lepitada suurte egodega Achilleust ja Agamemnonit, mõistes, et sisemised tülid on sõjaväes kõige ohtlikumad. Ta on lahinguväljal vapper, kuid aitab ka haavatuid lahingumõllust eemale, kreeklastele kriitilises olukorras annab Patroklesele idee Achilleuse sõjarüü selga tõmmata ning mürmidoonide eesotsas lahingusse sõõsta. Ning mis oluline, oma vägedega ei jää ta Troojat rüüstama, vaid lahkub väärikalt kodumaale. Mulle näib, et igas presidendikandidaadis elab ka tema ajaloolis-mütoloogiline pool. Sugugi paha poleks president, kes möödunud sündmusi mäletaks ja üles tähendaks, kes vajadusel või südame sunnil käituks pisut omamoodi ning kes isikliku kuulsuse asemel inimeste ja riikide vahele sildu ehitama ja haavatute eest hoolitsema.

Toomas Jürgenstein, riigikogu liige, 1996-2016 Hugo Treffneri Gümnaasiumi filosoofia ja usundiloo õpetaja

Hiiumaa kodu lävel

Sotsiaaldemokraat Nestor

Mulle meeldib ühiskond, kus suurem osa inimestele olulistest probleemidest lahendatakse kokkulepete teel. Erinevate huvidega osapooled istuvad laua taha, austavad ka teise poole arvamust ja püüavad jõuda kokkuleppele. Kokkulepe on kindlasti parem, kui võtta vastu seadus hääle vahekorraga 51 poolt ja 50 vastu. Miks nii?

Kokkulepete korral on tulemus ainuüksi seetõttu etem, et asja arutavad need ja ainult need, kes selles valdkonnas sajaprotsendiliselt ka pädevad on. Ja teiseks, kui keegi on midagi kokku leppinud ja sinna oma allkirja andnud, siis suure tõenäosusega peetakse kokkuleppest ka kinni. See annab ühiskonna jaoks suurema kindlustunde, kui seadus, millest kiputakse mööda hiilima.

Liberaal Nestor

Tunnistan, et ühel korral elus olen olnud nõus nõukogude võimuga. See oli siis, kui mulle öeldi, et ma ei ole nõukogude noor ja seetõttu komsomoli ei peaks astuma. Ega ma ei tahtnudki astuda. Ma olin siis vähemus, kes nägi välja liiga pikajuukseline, kuulas valet muusikat ja luges ohtlikku kirjandust. Ma olin siis vähemus ja tean mis tunde see tekitab. Ilmselt seetõttu olen terve elu olnud salliv ja arusaav nende inimeste suhtes, kes on enamusest erinevad. Ükskõik mis põhjusel siis. Ma ei saa keelata inimesele õnne, kui ta on homoseksuaal ja seetõttu minust erinev. Ma ei pea teda rumalaks, kui ta ei ole eestlane nagu mina. Ja kui on tore inimene, siis mis vahet, mis värvi on tema nahk? Ja kui mina olen lõpetanud ülikooli ja tema toimetulekukooli, siis ma usun, et me mõlemad oleme teinud seda, mis on meile jõukohane.

DJ Nestor Sõru Jazzil. Foto: Rene Jakobson

Riigikogu esimees Eiki Nestor. Foto: Erik Peinar

Konservatiiv Nestor

Ma ei väsi kiitmast meie põhiseadust ja kummardamast selle loojate ees. See on parim seadus, mis meil kehtib. Põhiseaduse eesmärk – tagada meie rahvuse, keele ja kultuuri kestmine läbi aegade, on mõistlikul moel lahti kirjutatud muudes sätetes. Meil ei saa olla üht ja suurt juhti, kes meid kergesti rappa võib viia, maha tallata või isegi maha müüa.

Meie parlamentaarsel demokraatial põhinev riigikorraldus on küll keerulisem kui suurele juhile toetuv võim, aga tagab ühiskonna ladusama arengu. Siit ka veendumus, et president peab alla kirjutama ka seadused, mis talle endale ei pruugi hingelähedased olla. Aga kui see on Riigikogu otsus, siis on see rahva poolt valitud saadikute tahe ja mitte keegi ei saa ega tohi rahva tahtele vastu seista.